

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi polji in velja po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/2 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan pop. ej.

Tečaj XLVI.

V Ljubljani, 28. mal. serpana 1893.

List 30.

Sonet.*)

Častitemu gospodu novomašniku Antonu Pad. Lavrenčič-u v prijateljski spomin.

Sem gledal sliko ljubeznjivo nežno:
V oblakih z Jezuškom v rokah svetnika,
Ki bil je Cerkvi, domovini dika,
Pred njim naroda množico betežno.

Zaupno v vanj zrè narod in hvaležno
Je v njem imel zdravnika, priprošnjika;
Še danes čast njegova je velika
In ni nehála z našo dobo bežno. —

Oj novomašnik! serčne so mi želje,
Za Cerkev, rod, posnémaš da patrona,
Naj spremlja ljubo zdravje te, veselje!

Da si pogumen, močen varh Sijona,
Da angelj tvoj te vodi, v raj pripelje —
Lavrenčiča živí naj Bog Antona!

Radoslav.

Modroversko kermilo zdrave omike.

O verskih skrivnostih.

(Dalje.)

Postavimo pa brezbožnika proti njemu samemu. Skrivnosti neče priznavati, ker, češ, jih ne more zapopasti. Zapopade li pa smeli smertnik puntarske nazore in uke, ktere si prederzne trošiti po svetu? Ali zapopade izmišljeno „večno snovo“, ktera bojda po svoji naravi ne mara za gib in pokoj, ktere tudi kdo drugi ne gane, pa se vendar sama začne ob sebi gibati? Zapopade li sanjar večer svet, ali spočet v času po slučajnem stoku večnih drobcev? Ali zapopade tvarinega boga, kterega sili neka osoda k vsemu kar je vstvaril; ali duhovnega boga, kteremu se ne spodobi vladati svet po svoji modrosti. kte-

rega je vstvaril v svoji vsegamogočnosti? kteri ne mara ne za greh, ne za krepost; ne za preklinjanje, s kterim ga gerdé, ne za molitve, s kterimi ga časté? Zapopade človeka, kteri je brez vse prostosti, in vse kot golo orodje opravlja, pa vendar ob enem terdi, da pretresuje, veli in prosto ravna? Razume li nove nezavedlovce, kterim nek nekaj, ki nima nobene zavesti o sebi in svojem početji, vender pa jim vravnava ves svet popolnoma varno in nezmotljivo modro? Pa dovolj. To niso nadumne skrivnosti, temuč odumne blaznije. „Ni je ne modrosti, ne razumnosti, ne svetu zoper Boga.“*)

Ti zahtevaš razjasnilo skrivnosti rekoč:*) Kako je to mogoče? Neprimerno prašanje! Vedi, da se skrivnost ne predlaga umu v pretres, temuč, da se jim um podverže. Po svoji naravi je nadumna; in bi nehala skrivnost biti, ako bi se dala razumeti. „Si mar slišal božji sklep in bo njegova modrost manjša ko tvoja?*) „Gorjé mu, kdor se s svojim Stvarnikom prepira. ? O revna čepina ilasta! Mar pravi glina svojemu lončarju: „Kaj delaš?“ in Tvoje delo je neročno?*)

V skrivnostih razločujemo bistvo in način, kako se godijo. Bog nam je razodel bistvo, ne načina. Razodel nam je, na primer, čeznaravno zedinjenje človeške narave z večno Besedo: prikril pa je način, kako se je izveršilo to neizrekljivo zedinjenje. Berzdajmo svojo radovednost in

*) Non est sapientia, non est prudentia, non est consilium contra Deum. Prov. 21, 30.

*) Quidam me quaerit, quo sit factum modo, cum videas factum esse quocumque modo, si apostolo credis aliquo modo, qui mentari potuit nullo modo? S. Aug.

*) Numquid consilium Dei audisti? et inferior te erit ejus sapientia? Job. 15, 8.

*) Vae qui contradicit fictori suo, testa de sannis terrae: numquid dicit lutum tigulo suo: Quid facis? et opus tuum absque manibus est. Izai. 45, 9.

*) Za novo mašo v Verhpolji 30. julija 1893.

deržimo se uka sv. pisatelja, kateri opominja: „Nikar ne išči, kar je za te previsoko, in ne pretultuj, kar tvoje moči presega?“

Altiora te ne quaesieris, et fortiora te ne scrutatus fueris. Sirah. 3. 22.

In his, quae ad Deum spectant, ignorantiam confiteri magna scientia est. S. Cyril. Hieros.

(Dalje nasl.)

Ali je pekel večn?

(Konec.)

Morda bode kedo vprašal: Bi li ne bila že zadostna kazen, ko bi Bog uničil grešnika po smerti? Bi li ne bila to že zadostna sankcija božji postavi?... Nikakor ne; kajti v vničenji se razodeva le mogočnost božja, ne pa božja pravica. Dalje dokaznjeje uprav samoumori, da bi to nikakor ne bila zadostna kazen za grešnika. Kaj je namreč samoumor družega, nego poskus samouničenja! Ako bi grešnik vedel, da Bog ne more z njim družega storiti, kakor uničiti ga, tedaj bi smel grešnik, ki je zabredel v globočino pregreh, z nekakim zaničevanjem zreti na Boga. Vse drugače pa je, ako so kazni pekla večne. — Pomislimo tudi, da Bog ni vstvaril stvari za-to, da bi jih zopet uničil, ampak zato, da so in ostanejo. Preobrazil bode enkrat stvarstvo, a uničil ga ne bode. Bog bi nasprotoval sam sebi, ako bi uničil grešnikovo dušo. Bog je odločil dušo za večno življenje in vsadil to prepričanje v serce slehernega človeka. Ko bi pa Bog uničil grešnika z dušo in s telesom, tedaj bi grešnik ušel kaznujoči pravici božji, ne da bi zadostil za svoje hudobije, ne da bi bil kaznovan, ker je rušil нравni red.

Prav imaš, bodeš dejal; toda večna kazen zdi se mi še vedno preostra. Zadostna bi bila že kazen za grešnika, ako le izgubi večno veselje v nebesih, ne da bi mu bilo treba večno terpeti. — Tudi temu oporekam. Za veliko večino ljudi bi večno življenje brez bolečin ne bilo nič strašnega. Človek je že po svoji popačeni naravi zelo nagnjen k poželenju in brezskerbnemu vživanju časnih slastij, in marsikedo je pripravljen odreči se nebesam, da bi le tukaj imel vsega obilo in živel po svojem poželenju. „Animalis autem homo non percipit ea, quae sunt spiritus Dei.“ (I. Cor. 2. 14.) Le mislimo si človeka, ki se je popolnoma zakopal v vživanje tega sveta, ki čuti v sebi le še prav malo ali morda skoro nič več ljubezni do Boga; opominjaj ga: Nikar ne delaj tako, sicer ne prideš v nebesa. Skoraj ti bo odgovoril: E, kaj nebesa! da se mi le tukaj godi dobro, tam če je prav malo slabije, nič ne dé. Zatoraj pogansko:

„Edite, bibite, post mortem nulla voluptas!“

Nasproti pa, ako mu pretiš z večnimi mukami začel bode tudi naj zlobnejši kmalu resno misliti: I, v pekel bi pa vendar ne prišel rad; treba se bode poboljšati. In res, koliko jih je, katere je spravila uprav ta misel na pravo pot? Res je sicer, da ne delamo iz naj boljšega namena, ako delamo iz strahu; toda nahajajo se trenutki, da zamerje boljši človek v nas; kadar nas nadlegujejo prav posebno hudo skušnjave, in pri tem je treba močnega klica, da nas vzdrami iz spanja, in to je uprav misel na večnost pekla. —

Toda, ne bode li Bog na onem svetu odpustil tistemu, ki se bode kesal in delal pokoro? Ne; ura smerti je ura računa, ura žetve, ura v kateri se odloči za celo večnost. „Kamor drevo pade, tam obleži.“ Potem velja skozi celo večnost: Prepozno je. Ako bi bilo za onega, ki se je ločil iz tega sveta v sovraštvo do Boga, še možno poboljšanje in kesanje, kaj bi bilo po tem to življenje! To je uprav resnost tega življenja, kajti sedaj veljá rešiti dušo, katera stoji na groznem razpetju med večnostjo polno veselja, ali polno terpljenja. Spremembe se godé v naši duši le toliko časa, dokler biva duša v telesu, kjer zamore težiti po svojem smotru, stanje onega sveta je stanje doveršeno (status termini); je noč, v kateri ne more nihče več delati. Tedaj ne bode časa več „tempus non erit amplius,“ kajti čas je mera spreminljivega, mera razvoja. Tam pa ni razvoja, ne spremembe, ne skušnjave, ne skušnje, zato tudi nobene odločbe ne. Kdor je zapustil svet odločen od Boga, ostane ločen na veke. Njegovo spreobrnjenje bi bilo novo stvarjenje, Bog pa drugič ne stvarja več. Ako bi bila na onem svetu še možna sprememba, možna bi bila v jednaki meri pri krivičniku kakor pri pravičnem, tedaj bi moralo tudi nebeško veselje biti spremembi podverženo. Ako je pa temu tako, o blaženosti sploh več govoriti ne moremo. Kakšno blaženstvo bi bilo to, ako bi se nam bilo še vedno treba bati, da ga ne izgubimo? Kar je bil pri angeljih padec, to je za človeka zadnja ura (Th. Aq.). Pač bode kesanje tudi tam, pa kesanje se bode spremenilo v obup. Gore, padite na nas, hribi pokrite nas! Takrat bode spoznala goljufana duša, da je bilo vse to, kar je želela, kar je obožavala, prah, nič družega nego prah. Takrat bode spoznala, da ni iskala njega, ki je sam iz sebe blaženstvo, večno zveličanje. In vendar teži taka duša še vedno po Bogu, največji dobroti; toda na veke je zaveržena od njega. In sedaj se to teženje, katero je vstvaril Bog v serce slehernega človeka, spremeni zaveržencu v pekoči ogenj, ki ne ugasne, v červa, ki ne umerje. Iskrica ljubezni božje, ki še tli v njegovih persih, postane grozno sovraštvo do Boga, katerega meni za vzrok svoje nesreče, klic hrepenenja postane krik obupnosti... O to je grozno, bodeš rekel, — Bog kaj takega ne more dopustiti! Toda vprašam, ali naj bi pravični Bog, ki je podal grenki kelih terpljenja svojemu jedinemu Sinu za naše grehe, vprašam, ali naj bi prav tisti pravični Bog ne mogel in ne hotel razliti čaše svoje pravične jeze na grešnika, ki rešno Kri njegovega Sina od sebe peha? Da pekel je večn, mora biti večn!

Vprašam le še, so li oni, ki terdovratno tajé večnost pekla v resnici tudi tega prepričani? Kaj še. Le pogledjmo jih, kako jim je pri sercu, kedar slišijo govoriti o večnosti pekla! Pri vsem tem, da tako terdovratno tajé, čutijo vendar v sebi nekak skriven strah, ki jim pravi: morebiti je pa vendar le res tako. Zato se vedno na tihem jezé, kedar jim začneš buditi vest s to resnico. Ako bi bili prepričani, da v resnici ni pekel večn. — da sploh pekla ni — no potem naj bi se raji smejali, ne da bi se jezili, čemu se namreč jeziti in repenčiti, ako je vse to le — bajka! In vendar se ne smeja, le z nekakim strahom smešijo to resnico; in ta strah skušajo kolikor mogoče zatreti, a dalje ne pridejo v svojem modrovanji, kakor, da — dvomijo. Kdor pa dvomi, ali je pekel

večen, ali ni, in vendar tako dela, kakor bi bil pričan, da ni večen, no o takem smemo z gotovostjo terditi, da se je skregal s svojo pametjo! — Sploh se taki ljudje nehoté sami sebe bijejo v obraz. Tako n. pr. se čisto nič ne spodtikajo nad tem, da se kaznuje hudodelnik tu na zemlji z dosmertno ječo, ali tudi s smertno kaznijo: to zahteva seveda občni blagor države in državljanov. Toda, kaj pa je brezvercu, ki ne veruje v prihodnje življenje, dosmertna ječa družega nego neskončna kazen — večni zemeljski pekel? Tedaj zemeljski postavodajavec smé tirjati takega zadoščenja za prestopok postave, večni postavodajavec Bog, seveda — bi kaj tacega nikakor ne smel, to bi bilo prekruto!

Pokazal se vam toraj razloge, ki jasno govoré, da je pekel večen, da mora biti večen, da že naš um more to spoznati in temu priterditi; sicer je pa tudi ta nauk, kakor toliko družih, resnica, ki jo uči sv. vera in smo jo dolžni verovati, kakor vse druge resnice. Vemo tedaj, kaj nas čaka po smerti: večna sreča v nebesih ali večno terpljenje med zaverženci v peklu... Pa tudi to nam je znano, kaj nam je storiti, da se ognemo tej neskončni nesreči: „Ljubimo Gospoda svojega Boga in hodimo po njegovih potih in spolnimo njegove zapovedi“ (Deuteron. 30, 16.). To pač nič težko, saj Njegov jarem je sladak in Njegovo breme je lahko. — Ako bodemo tako ravnali, ni se nam treba bati pekla, temveč prepričani smemo biti, da zaslišimo enkrat veseli glas iz ust pravičnega Sodnika: „Pridite oblagodarjeni mojega Očeta in posedite kraljestvo, ki vam je pripravljeno od začetka sveta.“ (Mat. 25, 34.). Tedaj bode pozabljen ves trud tega sveta, kajti Bog sam bode obrisal solzé z naših oči in On bode naš Bog, mi pa njegovo ljudstvo na veke. (Apokal. 21, 3. 4) V. M—č.

Cerkveno leto,

ali letni sveti časi in dnevi.

Spisal Ivan Komljanec.

Tretje poglavje.

(Dalje.)

Velikonočna doba.

§. 22. Nadaljevanje.

Kerstna voda se blagoslavlja po nastopnem obredu: Kot vvod bere ali poje masnik 12 prerokb, ki govoré o stvarjenji sveta, in o predpodobah sv. kersta. Nekdaj so jih brali kerščencem v poduk, da se je nad Kristusom spolnilo vse, kar koli so preroki napovedovali o Mesiju. Mašnik se potem podá v sprevedu h kerstnemu kamenu. Proseč, da bi Bog po kerstni vodi množil dušna prerajstva, ter prenavljal narode po vsi zemlji, prereže vodo z roko v podobi križa v znamenje, da ima kerst svojo posvečevalno moč od Kristusa križanega. Nadaljevaje prošnjo, da bi zadobili milost očiščenja vsi, ki bodo s to vodo obiliti, dotakne se vode z dlanjo; to pomeni, da biva nad to vodo posebno varstvo božje. — Nato vodo trikrat prekriža, govoreč blagoslovljivo molitev, in je na štiri strani nekoliko izlije. S tem se naznanja, da je vse človeštvo poklicano, deležno biti kerstnega posvečevanja, ki ima svoje korenine v smerti Kristusovi na križu. — Bog je, ki po sv. cerkvi vodi podeli posvečevalno moč. Zato mašnik v nadaljni

molitvi prosi, da bi Bog storil to vodo pripravno za očiščenje duš. Pri tem trikrat v vodo dihne, v podobi križa, naznanjajoč, da ima kerstna voda oživljajočo moč od Boga. — Med nadaljno molitvijo se velikonočna sveča trikrat potopi v vodo. Kristus, ki je stopivši v reko Jordan, isti podelil posvečevalno moč, naj bi posvetil tudi to vodo.

Naslednje molitve se ozirajo na pojedine učinke sv. kersta, po katerih postane človek, očiščen vseh grešnih madežev, otrok božji, in dedič nebeškega kraljestva. Med učinke sv. kersta spada tudi podelitev moči, da more človek spolnjevati dolžnosti, ki mu jih nalaga sv. cerkev s sv. kerstom. Zato vlije mašnik v vodo nekoliko kerstnega olja, ki simboluje moč in jakost. — Nadalje prejme človek po svetem kerstu tudi posebno čast in dostojanstvo; postane nekako kralj in duhovnik, da more darovati samega sebe Bogu v prijeten dar, vkrotivši v sebi nižjega posvetnega človeka. To se označi s tem, da vlije mašnik v vodo tudi nekoliko krizme. Obojni ta učinek sv. kersta pa se poočituje s tem, da mašnik potem h krati v vodo vlije kerstnega olja in krizme.

O sklepu tega opravila se zapojó litanije vseh svetnikov, in mašnik se v sprevedu verne k velikemu oltarju. Tu popeva litanije ležeč na obrazu. Pri verstici: „Mi grešniki“ vstane, in se podá v zakristijo, pripravljat se za sv. mašo. V litanijah se kličejo svetniki v pomoč, da bi mi po njihovi priprošnji vstali v novo življenje, ki smo bili s Kristusom pokopani v smert starega človeka.

4.) Sv. maša velike sobote se je brala nekdam po noči, kakor je bilo že opomnjeno, in sicer v nekaterih cerkvah okoli polnoči, v drugih pri prvem jutranjem svitu, v družih pa v prvih večernih urah. To je bilo po nekaterih cerkvah običajno še v 13. stoletju. Vendar so pa že v tem času sv. mašo tudi prenašali na dopoldanje ure velike sobote. — Pri nekdanji ponočni sv. maši je bila cerkev krasno razsvetljena; svetili so tudi novokerščeni z bakljami, ali svečami. Vhodne molitve ta maša ni imela, ker se z njo bogoslužje ni pričelo, ampak le nadaljevalo. Nje molitve se obilno ozirajo že na vstajenje. Pri „Gloriji“ zvonovi zadoné, in orglje zapojó. Cerkev se raduje pred drugim bližajočega se vstajenja, pa tudi novih svojih članov-kerščencev, ki so bili nekdam v ta dan slovesno kerščevani, in so jih v slovesnem sprevedu med zvonjenjem in svetim pevanjem pervikrat spremili k sv. maši. Na ta nekdanji običaj spominjajo nekatere mašne molitve, n. pr. „zbiralna molitev“, molitev „Hanc igitur“ pred povzdigovanjem. Kerščenci so pervikrat prejeli sv. obhajilo; na to spominja poobhajilna molitev. Izostane pa v mašnem obrazcu „Credo“, „Offertorium“, „Agnus Dei.“ in „Pax.“ Vstajenje Jezusovo namreč še ni bilo sploh znano, in apostoli zadevnim izpovedbam pobožnih žen niso hoteli verjeti v prvem hipu „Poljub“ se pri slovesni maši ne dá, ker Kristus ni še izpregovoril pozdrava „mir vam bodi.“

Po odpetem „listu“ zapoje mašnik trikrat, vsakokrat z višjim glasom, veselo „Alelujo!“, t. j. „hvalimo Gospoda!“ in s kora se glasi 117. psaha: „Hvalite Gospoda“ itd.

Kako pomenljiv je ta klic! Smertna tihota in globoka žalost velikega tedna se vedno bolj umika velikonočnemu veselju. Klic: „Aleluja!“ privre iz radostno ganjenih persi, ki pa ne morejo še v polnih

besedah duška dati svojemu vzradostenju; od todi petje v preterganih glasih. Čim bolj pa se premišljuje vesela vest o vstajenji Gospodovem, tim bolj radost vzkipeva; zato se poje „Aleluja“ s čedalje višjim glasom.

Proti koncu maše se opravijo večernice, kot del duhovniških dnevni molitev. Večernice so prav kratke, ker le malo časa še bo Kristus ležal v grobu. Z mašo se združujejo večernice že od 7. stoletja.

5.) Vstajenje se marsikje verši že v soboto popoldne, po drugih cerkvah pa v nedeljo zjutraj. Tudi to opravilo se je nekdanj godilo v noči velike sobote. Cerkev so pri tej priliki krasno razsvetlili. Razsvetljava je po besedah sv. Gregorija Nisijskega presegala blesk staroveškega ognjenega oblaka. Vzlasti je lesketala posoda z Najsvetejšim. Verniki so razsvetljevali tudi svoje hiše, in ta razsvetljava je trajala v najstarejših časih celo noč, v 5. stoletju do polnoči.

Po dandanašnjem obredu za praznovanje vstajenja se najprej odpojô „Zgodnjice.“ Mašnik se potem podá v božji grob, ogernjen z večerniškim plajščem. Vzemši monštranco z Najsvetejšim v roke, in odgernivši tanjčico, zapoje trikrat, vselej z višjim glasom „Aleluja!“ Pevci isto trikrat odpojô. Potem se verši obhod, med zvonjenjem in svetim pevanjem. K sklepu se ljudstvo z Najsvetejšim blagoslovi, in zakrament se potem shrani v tabernakelju.

(Dalje nast.)

Ogled po Slovenskem in dopis:

Ljubljana. Prevzvišeni metropolit knez in nadškof goriški dr. Al. M. Zorn bili so preteklo soboto gost našega prevzv. knezoškofa. Pri obedu na čast prevzv. gosp. metropolitu, h kateremu so bili povabljeni preč. gg. stoljni kanoniki ljubljanski, izrazili so knezoškof ljubljanski svoje veselje, da morejo v Ljubljani pozdraviti svojega ljubljene metropolita zdravega in krepkega, kakoršnega naj mili Bog ohrani še mnoga leta v radost vsej metropoliji. — Prevzvišeni knez in nadškof so se zahvalili za prijazen bratovski sprejem ter častitali prevzvišenemu knezoškofu ljubljanskemu na lepih vspehih, katere poraja I. slov. katol. shod ne le za ljubljansko, marveč tudi za sosednje škofije in želé, naj mili Bog razsvetli tudi zapeljane nasprotnike, ki naj spoznajo, da imajo pri svojem delovanju jedino njih dušni blagor pred očmi. — Prevzv. knezoškof Jakob čestitali so tudi mil. gosp. stoljnemu proštu dr. L. Klofutarju, ki bode obhajal v kratkem petdesetletnico svojega mašništva. Zahvalili so mil. gosp. zlatomašnika za petdesetletno vspešno in s toliko zaslugami odlikovano delovanje v vedi, v šoli, v dež. šolskem svétu, v konzistoriju itd., katero naj dobri Bog povrača z vsemogočnim blagoslovom. Milostni gospod proš se je globoko ginjen zahvalil za preblago voščilo in omenil, da za visoko starost, ki mu jo je Bog milostno dodelil, se ima zahvaliti molitvi svoje preljube matere, ktero je pa tudi sam preserčno ljubil, ker od pete latinske šole je sam zderžal svojo ubožno mater. Ko je bil hvaležni sin na višjih študijah na Dunaju (kakor smo slišali), dobra mati ni mogla sterpeti ter je šla tje na Dunaj svojega sina obiskat. In milostni gosp. proš, kakor so bili dobili službo, so precej vzeli mater k sebi, kakor je tudi pri naj boljši strežbi po-

slednjič v naročji svojega sina izdihnila svojo blago dušo. — Prevzvišeni metropolit so tudi ob tej priliki izročili tajniku izvršujočega odseka za katol. shod 200 kron za katoliški sklad. želeč skladu obilno radodarnih podpornikov. — V soboto zvečer odpeljali so se v Gorico, ker so imeli drugi dan deliti mašniške redove. — Ljubljanski knezoškof pa so se 24. t. m. odpeljali v Marijino Celje z dosluž. provincijalom P. Evstahijem in svojim tajnikom g. J. Šiško, kjer so na tihem obhajali svoj god, katerega, daj Bog, naj obhajajo zdravi še mnoga, mnoga leta! („Slov“).

Idrija, 24. julija 1893. Izmed veselih nedelj najveselejša bila je za nas včerajšna. Zopet, že v tretjo pot, imeli smo novo sv. mašo. Daroval jo je čast. g. Rafael Winkler, seminiški duhovnik ljubljanski. Pridigoval je preč. gosp. konzistorijalni svetovalec in profesor dr. Jožef Lesar iz Ljubljane. Predmet njegovemu govoru bil je lep in vzvišen, zvesto pa bilo je treba slediti toliko skrivnostnim mislim, obravnavajočim zaročitev ženina duhovnika s prestaro, a vendar deviško-mlado nevesto, z nevesto, ki je vsa lepa in krasna, brez pég in gúb (sine macula aut ruga), z nevesto odkupljeno s presveto Kervjo Sinú Božjega, t. j. s sveto Cerkvijo. Priporočal je preč. g. govornik novomašniku zvestobo do izvoljene neveste; zvestoba ta terdna in krepka, kakoršno ima današnji slavni dan, taka naj ga spremlja do smerti. Priporočal mu je med drugim, naj goreče moli za oba stara očeta, ki sta se vedno odlikovala v svoji rudarski službi po svoji zvestobi, prav posebno pa tisti strahoviti dan, 2/3 nov. 1846, ko se je bil vnel globoko v rudniku grozoviti ogenj in je postal stari oče od očetove strani, Winkler, žertva dolžnosti, stari oče od materine strani, Zupančič, pa žertva ljubezni v strašnem jamskem ognju!

Bila je ta tretja nova sv. maša idrijska v resnici dan, katerega je Gospod naredil! Veselje radi te slovesnosti bilo je vse stransko, in kako tudi ne? V treh letih praznovali smo tukaj pet novih maš, in ta nova maša bila je prva, pri kateri je prejel iz rok svojega sina tudi oče novomašnikov presveto Telo Gospodovo. Vse druge čč. gg. novomašnike pripeljale so le skerbne matere pred altar Gospodov, njih očetom ni bilo dano gledati sinov darujočih daritev nove Zaveze, preselili so se bili vsi poprej v nezmerno večnost, včerajšnega novomašnika pa je oče, ki še dela kakor službeni cesarski rudar, ki je vklonjen od težavnega podzemeljskega dela, da si ni v visoki starosti, — on sam ga je pripeljal v svetišče Gospodovo. Zato so si pa idrijski rudarji šteli v prav posebno častno dolžnost poslaviti kolikor mogoče najveličastneje č. gosp. novomašnika in njegovega očeta, svojega sorudarja. To počestčenje videlo se je v cerkvi; kar trumoma prihajali so rudarji k cerkvenemu darovanju med sveto mašo, v sredi med njimi, njim v čast in spodbudo položil je na altar svoj dar tudi visokorodni c. kr. rudniški nadsvetnik gospod Adolf Plaminek; to počastenje videlo se je pa tudi na domu novomašnikovem. Kar cel drevored, z raznobojnimi zastavami okinčanih drevesc, bil je postavljen ob cesti ki vodi do mestno-dekanijske cerkve; vmes pa sta se vzdigovala dva lična slavoloka s pomenljivimi napisi. Še enkrat se mora omeniti, da so vse to storili prav iz lastnega nagiba in ob lastnih stroških sami rudarji. Zagradarji in prebivalci Kurjega Verha, rojstnega kraja nepozabnega kneza in škofa Antona

Alojzija Wolf-a. S tem so dali svetu dokaz svoje katoliške zavesti, otrokom svojim pa glasen opomin, naj se trudijo in učé, da pridejo tudi sami enkrat do duhovniške časti.

Prav je tako; Idrija slavi svoje sinove, ki so se popeli do časti maziljencev Gospodovih — in to je njej sami največja čast! Saj se je v preteklih letih Idrija odlikovala po velikem številu verlih mašnikov, katere je pošiljala v domačo, goriško in prav posebno v terzaško škofijo — daj Bog, da bi katoliška zavest v njej tudi za naprej vedno bolj cvetla, se krepila in rodila Gospodu obilo prijetnega sadu!

Nova maša v Boh. Bistrici. (Dopis z Gorenjskega.) Preteklo nedeljo t. j. 16. julija, obhajali smo v naši domači farni cerkvi na Bohinjski Bistrici prelepo cerkveno slavnost. Daroval je namreč naš domačin č. g. Valentin Marčič pervikrat sv. mašo. Že v saboto so prihajali obilni gostje z daljne Šave, in ta večer napravili so mu tudi domači pevci lepo podoknico, med katero so se mogočno razlegali možnarji tje v tamno noč. V nedeljo zjutraj že na vse zgodaj naznanjalo je veselo zvonjenje in streljanje prelepi dan. Ob 9ih zbrali so se gostje na župniškem dvorišču in ob 3/4 10 pomikal se je lep spreved v farno cerkev med lepo vbranim zvonjenjem in veselim pokanjem možnarjev. Med prelepim petjem stopil je novomašnik v zalo okrašeno in razsvetljeno cerkev in je stopivši pred altar krepko zapel „Veni Sancte Spiritus.“ Za tem sledil je cerkveni govor preč. gosp. Šimena Ažmana, ki ima največ zaslug, da je čast g. novomašnik dosegel to veliko čast. Govornik je posebno povdarjal, kolikega pomena da je posebno častitljivo opravilo za vso faro zato, ker se že kakih 32 let ondi ni obhajala enaka slavnost. Nato sledilo je darovanje in potem sv. maša med obilno asistencijo (gg. bogoslovcev, sošolcev in domačinov;) preč. gg. župn. so bili J. Berlic, Š. Ažman, Pajar, Dobrovec in domača gospoda, pa č. g. Železny iz Srednje vasi. Po sv. maši je bila zahvalna pesem in potem smo šli v lepem sprevedu zopet v župnišče in od tam na kosilo. Da se je ta slavnost v tako lepem redu veršila, gre hvala pred vsem pevstvu, kakor tudi domačima gospodoma, gosp. tajniku za prelepe mlaje, ki so od zunaj jako povzdigali slavnost. Verli Bohinjci, le še pri naslednjih novih ss. mašah tako odkritoserčno priznavajte svoje versko prepričanje, kakor sedaj!

Iz daljnih krajev prihitali so ljudje k tej lepi cerkveni slavnosti in ni jih zadrževal ne dež ne vihar. Cerkev, dasi je precej prostorna, bila je natlačena vernih Bohinjcev, v veliko veselje čas. g. novomašniku. Po kosilu je preč. govornik v kratkih potezah popisoval, s kakimi zaprekami se je moral č. gospod novomašnik boriti in kako je vse te zapreke srečno premagal, ter sedaj že v tretjem letu bogoslovja dosegel mašniško čast. Čast. gos. novomašnik se mu je zato zahvalil in kazal, kako velik njegov dobrotnik da je ravno preč. g. govornik, ki je pregovoril stariše, naj ga dajo v šolo, mu preskrbel hrano in stanovanje v mestu, toraj če bi njega ne bilo, ne bila bi tudi danes fara tolikega veselja vžila. Glasile so se še mnoge druge napitnice na č. g. župnika in drugim, zlasti č. g. novomašniku.

Bog daj, da bi č. g. novomašnik tudi v prihodnje v obilnem številu ovčice okoli sebe zbiral, kakor danes, in da bi dolgo, dolgo deloval v prid in razširjanje sv. katoliške vere.

Iz Bosne. Travnik 4. julija 1893 (Slovenci v Bosni. Mlada sv. misa.) (Konec.) A sada da koju rek-nemo i o lijepoj svečanosti, koja se je ovih dana u nas obavljala, te kakove Travnik još za cijelo doživio nije. Bilo je na ime zadnjeg dneva mjeseca juna. Da si se, dragi štioče, tada desio (nahajal se) u Travniku, pa došetao do sjemenišne zgrade, uočio bi tu na njoj lijepu razvijenu zastavu papinsku, a pred njom lijepo poredanu kitu bogoslovaca, veliki broj pitomaca Alojzijaništa, sjemenišnu glasbu i priličan broj otaca Isusovaca. Sve je na to sjećalo (spominjalo), da nekoga očekuje. I nijesi se prevario! Jer nješto malo iza kako je odbilo tri popodne, začu se topot konjskih kopita, zatutnji kočija i do mala ustavi se pred vratima crkve sv. Alojzija. Iz nje stupiše dva mladjana lica, bila to dva mlada misnika: g. Niko Odić i g. Nikola Džebić, oba rododolačana, odakle je i presvitli biskup Banjalučki Fr. Marijan. Netom izadjoše iz kočija, zaori zrakom „živio,“ a onda glasba zasvira. Po dovršenom pozdravu glasbe, pozdravi ih zanosno u ime braće bogoslovaca mlad bogoslovac, a u ime pitomaca sjemeništa prefek ovdješnje kongregacije, nošto se č. g. mladomisnici dadoše u crkvu, gdje svakome napose udijeje sv. blagoslov. Kad je bilo 1 jula u večer, držahu u dvorani gimnazijskoj pitomci sjemeništa divno izradjenu alegorijsku akademiju. Na pozornici bio priregjen krasan perivoj, urešen sa četiri jake piramide, u usred njega širila se krošnjata lipa sa slatkim i obilnim plodom. Pitomci su vrlo vješto sadu ozbilnoj i hladnoj prozi, sad u kićenju poeziji, sad u živom dialogu razjašnjivali, kako onaj perivoj (raj) prestavlja ponosnu Bosnu i kršnu Hercegovinu, ona četiri stupa četiri biskupije: Vrhbosansku, Banjalučku, Trebinjsku i Mostarsku, ona krošnjata lipa ovo ponosno sjemenište, a onaj plod, što se napokon iza dugog vremena i poslije mnogih sreća i nesreća dozrije, jesu ova č. g. mladomisnici. Deklamacije zadajivale su skladne pjesme, dok se sve ne dovrši urvišenom pjesmom: „Tebe Boga hvalimo.“ Uto jeknuše zvona sa zvonika, a pobožni puk pohrlu u crkvu, da prisustvuje večernjici, što ju je držao g. Niko Džebić.

Kad Zdrava Marija odzvonila, mrak pao na zemlju, a sitne (drobne) zvijezde zatrepjele nebom, grmnuše mužari dolom Travanjskim, i u taj čas cijeli prostor pred sjemenišnom zgradom planu (zasijal) u živom svjetlu. Vatrometi svake vrsti i u najljepšim bojama, skladni zvuk sjemenišne glasbe zabavljao je mnogobrojno općinstvo sve do njeke dobe noći. Uto i mjesec se iza gora pomoli, kao da je i njega divni ovaj prizor irmanio, al zakasni, jer baš tada bi svemu kraj i zavlada noćna tišina. Drugi julija pozdraviše strašna rika (pokanje) mužara i miloglasni sklad zvonova. Odmah čim se je otvorila crkva, hrlu (zbiral se) je pobožni puk, da zgodno zaurne mjesto u crkvi i da se ispovjedi. Kada bilo već 8 sati, pomoli se na vratima sjemeništa časni (častitljivi) križ, za kojim stupahu u redu pitomci (gojenci) zavoda, za ovima u roketima obučeni bogoslovci, za ovima oba g. mladomisnika, okružena (obdana) č. o. Isusovcima. Uz sviranje muzike pomicala se procesija k crkvi, gdje prvi zapjeva svečanu mladu misu g. Niko Džebić uz mnogobrojnu i divnu asistenciju. Zasta mnogomu zaigra suza na oku, kad vidje mladoga misnika, gdje prvom kao namjesnik Isusov stupa k oltaru Oca nebeskoga, da ga dostojnom žrtuom počasti, a za cijelo i srce zaigra od veselja

dičnih i velezaslužnih otaca Isusovaca, kad vidješe gdje im prvi sin duhovni prikazuje (daruje) Ocu nebeskomu Jaganjca prečistoga, kad vidješe, da im dobri Bog blagoslovi jedanaest godišnji trud naporna i teška djelovanja. Odmah iza mlade mise (po novi maši) g. Džebića započme g. Niko Odić Obojici mladomisnika držao je govor ovdješnji župnik g. Juraj Pušek, osobito ih sokoleći (budí) na ustrajan rad za krst časni i slobodu zlatnu, al slobodu, ne kako ju propovjedaju današnji liberalci, već (temuč) kako ju je propovjedao naš Spasitelj Isus, uz to navadjajući razloge, s kojih da se duhovnici danas imaju štovati i napokon križ, što ih u buduće čeka i koji njima ima biti naj milija zabava (posel, opravilo). Za cijelo to vrijeme neprestano su č. otci pobožni puk po ispovjednicama ispovijedali, pače (pač da) njeke, kao P. Vrhovac, rodom iz Slovenske, ispovijedavali su punih devet sati (9 ur) neprestano, a pričesćivali (obhajali) su sve do četiri po podne. Pričesnika (obhajancev) je bilo do 900, što je vrlo rijetko ovdje, gdje je tako malo katolika, a do jedne trećine ih je bilo, koji su neispovjedjeni otišli. Svečanost napokon zaključili su privatno bogslovci medju sobom zaujevajući se, da će im biti geslom one riječi propovjednikove: „Za Krst časni i slobodu zlatnu, da će uvijek sinovsku vjernost iskarivati svome vrlome i milome nadpastiru dr. Josipu Stadleru, ljubav i sinovsku odanost prama svojim duhovnim ocima i prezaslužnim i neumornim učiteljima o. Isusoucima.

Ovako se svrši ta krasna svečanost, koja će dugo ostati u blagoj uspomeni, koje će se dugo sjećati (spominjati) bijeli Travnik, pa kako i ne će, kad je to prvi slučaj, što se zbi (dogodila) iza četiri stotine godina. Sretna Bosno!

Razgled po svetu.

Mariannahill. (Šmarnice. Pervo sv. Obhajilo. Spreobraćanja. Duhovne vaje.) Listič „Vergießmeinnicht“ od ondod pravi: Morebiti si je nebeška Kraljica ravno našega reda poslužila, da bi v našem obširnem okrugu stanujuće pogane dala podučiti, kako se prav časti Bog in Marija. Naj kdo pogleda krog in krog od tod in prevdarja razloček, kakor je bil Natal pred 10 leti in kakor sedaj! Zdaj je že na stotine duš ktere tako kakor mi pozdravljajo mesec maj za mesec Božje Matere. To je neizmerno bogastvo milosti z nebés, kterega nikoli ne smemo pripisovati našem revnemu delu, in ga ne bomo. Božje neskončno usmiljenje naj gospoduje nad nami, da bi jih v drugi desetini let šteli dvakrat ali trikrat toliko, kakor zdaj okrog šmarničnega oltarja!

Pervega majnika piše listič „Vergießmeinnicht“ je slovesno pristopilo ondi v trapiški red 17 novincev z očitnimi obljubami, med kterimi so tudi 3, ki so bili poprej navadni mašniki med svetom in so talar zamenjali z redovno obleko. Tako se red množil in s tem misijonarji med divjimi Kafri, ktere učijo nauke svete vere in vse verske in svetne olike ob enem.

Neizrečeno ginljiva slovesnost je bila 23. aprila v misijonski postaji Oettingen-u, namreč pervo sv. Obhajilo. Že samo priprave k temu so bile kakor prazniki, tako splošno je bilo vdeleževanje pri zadevnih podukih in slovesnih vajah. Godilo se je v dan

sam pa tako-le: Najpred je bilo kerščenih 24 keršcencev (pripravljanecv na sv. kerst), med njimi 6 spreobrnjenecv (ki so bili kot prejšni krivoverci, se ve, kerščeni pogojno). Dalje je bilo 6 tistih srečnih, ki so pervikrat pristopili k mizi Gospodovi, med njimi tudi 4 spreobrnjeneci, ki so bili kerščeni že prejšno soboto in so bili zdaj še poprej pri spovedi. Ako človek opazuje, s kolikim svetim spoštovanjem ti najbolj divji černuhi prejemajo sv. kerst in s kakim svetim strahom se bližajo božji mizi, mora ga navdajati misel, da je tudi za zamurce prišel čas, ko jih Bog z vsó resnobo kliče v sveto Cerkev.

Naj o tej priliki še malo nazaj pogledamo, da tudi že 9. aprila je pervo sv. Obhajilo opravilo 3 šolarjev, 20 šolaric in 23 družih osóeb izmed ljudstva, tedaj skupaj 51 duš. — Že mesca sušca pa je imela vsa duhovna občina perve duhovne vaje, eksercicije, odkar so tam naseljeni oo. trapisti, ker zarad silnega dela jim perve leta to ni bilo moč. „Moramo pogledati bolj resno tudi v svoje serce, da ne bomo sami pogubljeni, ko drugim evangelij oznanujemo,“ pravi poročevalec.

Bogata Amerika. Kresni dan letos naznanjali so iz Vašingtona: Zlato v državni zakladnici je vredno danes 24 milijonov, 261 tisoč, 431 dolarjev.

V rudniku Ely je v začetku tega mesca Jurij Mihelič padel v 150 čevljev globoko rudniško jamo in bil je pri tej priči mertev. Bil je doma iz Blaževice na Hervaškem.

Kolera v Arabiji hudo roji. V Džeddi (Djeddah), jih je v začetku tega mesca v enem tednu napadla 4079, umerlo jih je bilo že pred nekaj časom 3646.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec veliki serpan (avgust).

a) Glavni namen:

Vspeh duhovnega pastirstva.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII prihodnjič.)

b) Posebni nameni.

1. dan. (**Verige**) **sv. Petra.** — Ta in vsak dan zaznamnjane pa ne še zapisane ali nenavadne zadeve. Nepopustljive pravice sv. rimskega Stola.

2. **S. Alfons Ligvori.** Jezuitovski red. Zelo važni misijoni in duhovne vaje. Razsvitljenje moč resnobnega prašanje za poklic.

3. **Najdenje** sv. Štefana. Določno odvrčanje nevarnih knjig, časnikov in spisov. Pomoč v bridki brezdelavnosti.

4. **S. Dominik.** Pridigarski red. Pospeševalci molitvenega apostolstva. Odvernjenje krivih priseg. Težavne operacije.

5. **Marija D. Snežnica.** Marijanske kongregacije. Mašniki in obhajanci. Odvernjenje neblagih mešanih zakonov.

6. **Spremenjenje Kristusovo. Porojunkula.** Spoznanje častiljivosti Jezusovega božjega Serca, zlasti za moške. Novoposvečeni duhovni.

7. **S. Kajetan.** Važne in pritežne šolske zadeve. Odpravljenje lakomnežev pri bolnikih v bolnišnicah. Važne poskušnje.

(Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Domače ponesrečeno živinče, da bi se ohranilo na priprošnje N. ljube Gospe presv. Serca in sv. Jan. Kerstnika. — Neka nerodna ženska za poboljšanje. — Mladomašnik za zdravje. — Za neki dober svet priporočena v molitev.

Zahvale

Opravljali smo 9dnevnicu na čast presv. Jezusovemu Sercu, k naši ljubi Gospej presv. Serca, k sv. Jožefu, sv. Antonu in sv. Frančišku Seraf. v neki nevarnosti hude zgube. Očitno naznanjam, da je bil prav čudež, da sem bila uslišana; zatorej večna čast Jezusovemu presv. Sercu, najbolj živo čiščenje Marijinemu Sercu, priserčna hvala imenovanim svetnikom! Fr. D. v Z.

Bila sem v veliki zadregi radi neke pogrešane reči, ki ni bila moja. Obljubila sem sv. Antonu, da hočem v Danici naznaniti, ako jo zopet dobim. Res čisto nepričakovano jo dobim od daleč. Slava sv. Antonu Paduvanskemu za uslišanje. M. K.

Čast in hvala Mariji, prečisti Devici, sv. Ani in sv. Jožefu, ki so mi sprosili ljubo zdravje. K. K.
Škofja Loka, 26. julija 1893.

Prikazala so se znamenja terdovratne bolezn. V tej nevarnosti se obrnem z gorečo prošnjo do sv. Antona P. ter obljubim v Danici naznaniti, ako se stanje zboljša. Čudo; nevarnost je kmalu minila. Tisočera hvala toraj sv. Antonu za toliko pomoč. F.—

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Razstava paramentov v uršulinskem parlatorji, zadnjič napovedana je velikanska! Dve veliki sobi ste po vsih stenah in prostorih gosto napolnjeni z najlepšimi paramenti ter najbolj raznoterimi umetno izdelanimi rečmi za cerkveno rabo. Čuditi se mora gledavec umetnim rokam, ki tako lepe reči doveršujejo. Tako drage in lepe razložbe cerkvenih reči gotovo ni v Avstriji in tudi daleč čez meje ne! Bog plačuj z vso obilnostjo dobrotnikom in delavnim močém!

Ljubljana. Dobili so duhovnije čč. gg.: J. Berlic je dobil Mošnje; Jak. Koritnik Bloke; Ljudov. Jenko, župnik sv. Duha v Vel. Ternu pri Kerškem.

V vodicah je preteklo nedeljo slovesno novo sv. mašo obhajal č. g. Fr. Žužek, nečak č. g. župnika.

Zlato mašo je 23. julija pri podružnični cerkvi, Matere Božje obhajal preč. gosp. Jakob Gruden, žup. v pokoju v Turjaku. Prelep cerkveni govor je imel č. g. župnik L. Gerjol.

Maribor. Premilostni gosp. kn. in škof so 21. t. m. vstanovili več odličnih gg.: za prošta pn. g. Ign. Orožen-a; pn. g. dr. Jož. Pajeka za kan.; in pn. gg. častne kanonike: Ivan Bosino, dek. v Kozjem, Karol Gajšek, dek. v Slov. Bistrici, in Jak. Meška, župn. pri sv. Lovrencu v Slov. Goricah.

Duhovske spremembe v Teržaški škofiji. Čast. g. Jurij Rastelli od star. sv. Antona k nov. v Terstu kot

italijanski govornik; č. g. Just Buttignoni je nameščen kot stolni vikar pri sv. Justu; č. g. E. Šašelj od sv. Ivana pri Terstu v Vatovlje kot kapelan, na njegovo mesto pride č. g. A. Furlan; č. g. A. Zajdala iz Vatovelj v Starado kot kapelan; čast. g. Karol Mecchia, škof. kapelan pojde na svojo prošnjo v Rim v višje šole, na njegovo mesto pride č. g. Hugo Masten; č. g. Franc Brejcha iz Roča v Kerašico kot kapelan, na njegovo mesto pride v Roč č. g. V. Hrádek. Vlč. gos. Josip Omers, župnik v Kortah, je izvoljen za župnika v Sežani. Preč. gosp. Fr. Mujesan je bil vmeščen kot kanonik v Piranu. Č. g. Iv. Tiringar gre kot kapelan v Karkovce; č. g. Fr. Halama iz Lovrane gre v Berda pri Momjanu; v Lovrano pride č. g. J. Habat; č. g. Josip. Sternad gre kot kapelan v Preloko; č. g. Rud. Valensitz gre kot kapelan v Škedenj (Servola). — Dne 19. t. m. so bili posvečeni čč. gg. mašniki: H. Mioni, Vinko Dubrovič in Elij Madelana.

V Kerški škofiji. Prestavljeni so čč. gg. kapelani: Franc Stingl iz Sveč kot provizor v Št. Janž; Rudolf Pernè iz Št. Vrbana v Sveče in na njegovo mesto Primož Matevžič v Št. Verban. Kot kapelani so postavljeni čč. gg. novomašniki: Jožef Brabenec v Št. Andražu; Alojzij Kremen v Blatogradu in Karol Šivic v Šmarju. Gospod Jakob Papler, provizor v Gorenčah, je stopil vsled bolehnosti v pokoj.

Duhovne vaje za lavatinsko škofijo bodo letos v Mariboru od 28. avgusta do 10. septembra.

Za bratovščino Naše ljube Gospé presv. Jezusovega Serca je v. č. g. župnik Jož. Sancin Predloški poslal 131 novih družbenikov. Vivant sequentes!

Stara Loka, 26. jul. (25 letnica.) Ta dan je bila v prelepi župni in dekanijiški cerkvi slovesnost, kakoršna se redko kdaj nameri. Prečastiti, prezaslužni gosp. Matej Kožuh je po željah duhovljanov slovesno obhajal 25letnico, odkar je v Stari Loki župnik in dekan loškega dekanata. Priprava verlih faranov je bila tolika in tako goreča, da se je jasno videlo, kako globoko iz serca jim gre vse to pripravljanje. Veliki zvonik je bil že na večer prekrasno razsvitljen in vsa Fara v lučih, vse hiše razsvitljene, brez števila mlajev, raznih zastav in družih olepšav je venčalo ceste, hiše in poslopja. Ko so v večer nekteri gospodje s prečast. gospodom Slavljencem vred ogledovali razsvitljava, je mladina obdajala preč. gosp. dekana in razlegali so se navdušeni pozdravi „živio, živio!“ Prelepo je bilo cerkveno opravilo naslednji dan ob 9ih v farni cerkvi, ki je bila bogato in prav ukusno znotraj okinčana, kakor tudi zunaj, mnogo pomenljivih napisov se je čitalo ob dekanijiškem poslopju, kaplaniji in drugod. Iz vse dekanije, kakor tudi iz mesta Loke, je prišla večina gg. duhovnov in do malega vsi še živi bivši kaplani in drugi gospodje iz mnogih krajev; pa tudi redovni, njih skupaj do 36, med temi 4 gg. kanoniki, namreč: prelat Čebašek, Klun, Sušnik in Jeran, ki je pred sv. mašo v cerkvenem govoru poznajmal dogodbe, terpljenje in zasluge prečast. g. 25letnika. Častitljiva je bila slovesna sv. maša med obilno azistencijo in polno cerkvo vernih faranov ter mnogega ljudstva. Opomnjeno bodi, da pred sv. mašo je bila mladina v praznični obleki razpostavljena od dekanijiškega poslopa do velikih cerkvenih vrat, pri sv. maši pred vel. oltarjem, in po maši zopet, kakor pred mašo; pred in potlej so prečast. gospod slav-

ljenec prejeli dva prezala šopka, ob vходу iz roke deklice in potem enega od šolskih dečkov, med čverstim deklamovanjem. Verli gospod župan pa je precej potem med čverstim nagovorom gospodu 25letniku izročil zalo diplomu, ktera je naznanovala prav častitljivo odlikovanje, da hvaležna Starološka občina si je svojega velečastitega odličnega duhovnega pastirja, dekana itd. izvolila za **častnega občana**. Slava pridnim Staroločanom! S tem lepim činom, kakor sploh z vsem preslavljanjem tega dneva oni časte ne le velečastitega slavljence, ampak tudi sami sebe.

Pri naslednjem svetičnem obedu se je kazala ljubezen, ktera gospoduje med vrednim župnikom in vrednimi župljani, med vrednim dekanom in vrednimi gospodi duhovni in verniki iz dekanije. Lepe besede so se slišale v napitnicah, med drugimi tudi ponos Ločanov, da Slavljence tega dneva je eden njihovih, ker zibka mu je tekla v prijaznih Loških hribih.

S tem je le nekaj stavkov v naglici načertanih; morebiti bi bilo koristno, ako kdo (n. pr. ondotnih gg. duhovnih pomočnikov) ta znameniti dogodek v korist loške zgodovine obširniše popiše.

Sv. Oče Leon XIII. kerstni boter v naši cesarski družini. Dne 16. t. m. je kerstil prevzv. g. dr. I. Flapp, škof poreški, novorojenega sina nadvojvode Karola Štefana, kateri stanuje v Pulju. Zastopnik kerstnega botra sv. Očeta Leona XIII. je bil nadvojvoda Albreht Salvator. Novorojeni nadvojvoda je dobil sledeča kerstna imena: Leon, Karol, Marija, Ciril in Metod!

Prečastni dekan in mestni župnik Janez Oblak, v resnici vse časti vredni in mnogozaslužni gospod, je postal častni kanonik ljubljanskega stoljnega kapteljna. Bog daj srečo!

Novo mašo je preteklo nedeljo imel čast. gosp. P. Klemen Grampovčan, iz reda sv. Frančiška. Pridigovali so mu preč. gosp. župnik frančiškanski P. Kalist Medic. Vdeležilo se je silo veliko pobožnega ljudstva. Ginljivo opravilo s prelepo pridigo je bilo v podružnici presv. Trojice na Verhniki. — Ravno to nedeljo je obhajal novo mašo v Horjulu č. g. Tomaž Rožnik. Opravilo ginljivo, jako slovesno, pridigar g. prof. dr. Jož. Marinko.

Milostni gospod stoljni prošt dr. Leonard Klofutar so včeraj, 27. t. m., spolnili petdeseto obletnico, odkar so bili mašnik posvečeni. Prečast. stoljni kaptelj ljubljanski je iz tega ozira, ker je odlični zlatomašnik o tej priliki v Radolici, telegrafično svoje serčne voščila poslal tje gori!

Prošnja za šolsko mladino.

Deržavni poslanci in drugi, ki imate izdatno besedo, mislite na šolsko mladino, zlasti na gimnazijah!

Storite, da bode tudi revež mogel študirati! —

Napovedana so vpisovanja za sprejetje v gimnazijo. Pa precej plačaj vpisnine 3 gld. 10 kr. Kako bo revež plačal, ko morebiti še 3 soldov za kosilce nima v žepu: pravico do naukov pa

vender ima. Dalje plačaj za knjige za prvo leto vsaj kacih 20 gld.

Plačaj za hrano v mestu k manjšemu 150 do 200 gld. na leto!

Plačaj 20 gld. šolnine na pol leta, ako dečku le malo v kaki tvarini spodleti ali dobi „entsprechend“ itd.!

Plačaj po naj manj kake 3—7 gld. za „instruktorja“ na mesec!

Plačaj za manjše potrebe, za obleko itd. kacih 30 gld. na leto itd.!

Koliko je staršev, ki morajo že brez tega velike davke plačevati, da bi to zmogli? In vender imajo pravico do šole. Tedaj, ljudski zastopniki, zastopajte reveže in izposlujte take šolske vravnave, da si tudi revež premore naprej pomagati!

Materna smert.

Nemilo zunaj burja divja tuli
Po logu širnem drevje tam trepeče
Ko sapa ojstrega ga vetra peče,
A v gozdu bližnjem sova tužno tuli.

Tam v hiši kmečki borni pa bori se
Ljubljena mati smertjo nevsmiljeno
In gleda sinov četico ljubljeno
Ki serce žalosti jim polno bije.

Še enkrat draga milo na razpelo
Se mati slednjč še ozre, miljena,
In nje terpljenje je verhunc doseglo.

Še enkrat burja žalostno zatuli,
Tam v hiši pa zasliši glasni jok se
Sinov, ki mamco dobro so zgubili.

Tone.

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev: Iz Brezovca pri Ljubljani 36 gld. 50 kr. — Marjeta Skvarča 1 gld. — S Srednje vasi Bohinjske 26 gld. 36 kr. — Z Gore pri Sodražici 12 gld. — S Kopanj 11 gld. — Z Bohinjske Bele 21 gld. 40 kr. — Iz Velike Doline 16 gld. — Iz Šmihelja pri Žužemberku 11 gld. 80 kr. — Iz Ihana 21 gld. 90 kr. — S Trebelnega 22 gld. — Iz Zagorja 20 gld. — Z Goričice 52 gld. 65 kr. — S Tunje 16 gld. 95 kr. — Iz Knežaka 5 gld. 74 kr. — Z Javorji nad Loko 12 gld. — Iz Dovjega 26 gld. — Iz Mirne Peči 23 gld. — Z Vinice 25 gld. 20 kr. — Iz Banje Loke 12 gld. 80 kr. — Od sv. Trojice pri Mokronogu 26 gld. 5 kr. — Z Boštanja 21 gld. 50 kr. — S Homca 19 gld. 15 kr. — Iz Sostrega 38 gld. 80 kr. — Č. g. župnik J. Preša 4 gld.

Za dijško mizo: Čast. gosp. adm. Jan. Müller 2 gld. — Prečastiti gospod dekan Mat. Kožuh 10 gld. — Č. g. župnik Ant. Jamnik 5 gld. — Z Vipave 20 gld. — Č. g. župnik J. Preša 3 gld. — Neimenovana 1 gld. — Blagi sosed in profes. 3 gld. — K. K. 1 gld. 50 kr.

Za sv. Očeta: Sorški farani po č. župniku 6 gld. — Č. g. župnik Jan. Eder 5 gld.

Za „katoliški sklad“: Čast. gospod župnik Anton Jamnik 7 gld.

Za najbolj potrebne misijone: D. M. v Polju 2 gld. 20 kr.

Za Marijanišče: Č. g. župnik Jož. Preša 3 gld.